

at standse Sagens Behandling, for at nedsette et Udvalg. Naar man skal vælge et Udvalg, maatte man jo dog overveje, hvem man skal stemme paa. Meir havde skal man i saa Henseende gaae efter, maatte der ikke engang foretages en første Behandling. Mig forekommer det, at det er retteste. Ved at gaae foruden høie Landsting vil være den, og lade denne Sags første Behandling gaae tilende, og saa at lade Sagen hvile hos Formanden. Thi at ved sætter et Udvalg, som saa nær ved Sessionens Slutning, at man skaa engang i veed, om man kan faae Tid til at vælge Medlemmerne. Det er saadant Udvalg, forekommer mig, at være meget uheldigt.

Formanden: Jeg vil kun sige, at om Sagen vil komme til, at hvile hos Formanden, berør selvfølgelig paa Samlingens Bortgælder. Formanden har ikke Ret til uden Aflæsnings at lade den Sag hvile. Det er de ærede Medlemmer for Udsættelse af Ordret.

Madvig: Det er bare just det, jeg vilde sige, som den høitærede Formand har sagt.

Krieger: De Gænder som den ærede foregaaende Tale (Soiné) gjorde gjældende, kunne til en vis Grad være berettigede. Mange Sager, og skøndt jeg heller ikke deribetvinget kan godkende dem, saa er det jo dog ganske vist Skik og Brug, at i den Reglen ikke er Spørgsmaal om at nedsette Udvalg paa et saa tidligt. Er det som det er. Men i nærværende Tilfælde er jo Sagen ganske i den dommelige. Vi vide jo alle, at naar et saadant Udvalg bliver nedsat og valgt, er det ikke, for at Udvalget skal arbejde, og det forekommer mig altsaa ikke, at der kan være saa overmaade stor Banfærlighed ved at vælge det. Det næste, jeg har at bemærke med Hensyn til det ærede Medlems (Andræ) Forslag, er, at jeg synes, at han stiller sig store Fordringer til os, naar det mere er en høflig Formid, idet man i Virkeligheden ikke har Lyft til at indlade sig paa Forhandlingen af Sagen i det Dieblis, da man veed, at Behandlingen ikke

kan blive gennemført. Naar man altsaa af den Grund sender Sagen til et Udvalg, saa synes jeg, at det er vel strengt at forlange af Medlemmerne, at det samme Maat opnaas ved et mindre Antal. Jeg vil gjerne følge Etiquetten til det. Derfor lad os derfor sige 7 Medlemmer, mere at vi skulle vælge 15 Medlemmer, er selvfølgelig en stor Anstrenghed at forlange af os. Med denne lille Endring skal jeg altsaa tillade mig at anbefale Forslaget.

Andræ: Naar jeg kun tilføie, at det af en Sag af Høflighed mod Sagen, at jeg tillod mig at foreslaa 15 Medlemmer, men hvis de ærede Medlemmer troe, at al Høflighed kan være iagttaget, naar man indskrænker Antallet til 7, saa foreslaaer jeg mit Forslag.

Dr. Rasmussen: Jeg vil tillade mig at foreslaa, at Sagen kommer til et Udvalg paa nærværende Tid. Jeg troer, efter hvad det tidligere foregaaet, at Hensigten, navnlig fra den høitærede Ministers Side, har været, at han endnu i denne Rigsdagsamling gjerne vilde høre Landstingets Mening om denne Sag. Enhver har naturligvis Lov til at tie, men det fremgaaer jo tydeligt, at der er Næst, der have Meget at sige, naar ikke Sagen afsies paa denne meget usædvanlige Maade. Saavidt jeg veed, er det det første Tilfælde, i hvilket i den Tid, jeg har været Rigsdagsmand, hvor man vil afsie en saa vigtig Sag, uden at tale om den, og Grunden er jo, som vi meget godt vide, is ikke den, at de ærede Medlemmer ikke have noget at sige om Sagen, mere at den ikke findes Tidens beleilig, til at tale som den er. Men den, der, samtykker, og skulde altsaa den høitærede Minister tage dette Resultat til Rettesnor til Efteraaret, maatte Resultatet vel for ham blive, at Landstinget var meget godtroende med Loven. Jeg fravaader altsaa at gaae ind paa det Udvalgs Medsættelse i nærværende Dieblis.

Krieger: Jeg vil kun hverfor den ærede Landstingsmand, som nu har Ordret, sige,